

B&B Vol Leugens

(Een dodelijk seizoen)

B&B Vol Leugens

(Een dodelijk seizoen)

André van Rhijn

B&B VOL LEUGENS

Een dodelijk seizoen

© 2026 André van Rhijn

Omslagontwerp en illustratie: van Rhijn Media

ISBN: 9789465386782

Uitgever: Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Dit boek heeft geen enkele relatie met of goedkeuring van de televisieprogramma's *B&B Vol Liefde* of *Winter Vol Liefde*, noch met de makers, producenten of omroepen daarvan.

Voorwoord van mij

Stel je voor: de zon schijnt uitbundig op een idyllische B&B. De wijn vloeit, de gesprekken zijn hoopvol, en de liefde lijkt – zoals op televisie – voor het oprapen te liggen. Maar wat als de camera's uitstaan? Wat als de idylle verandert in een nachtmerrie en één van die vrolijke gezichten nooit meer wakker wordt?

Welkom in mijn wereld.

Mijn hele leven lang heb ik verhalen in mijn hoofd gedragen. Ze speelden zich af als onzichtbare films die alleen ik kon zien. Maar soms heeft het leven een manier om je tot stilstand te dwingen, zodat je eindelijk de tijd krijgt om naar die beelden te kijken. In de zomer van 2025 zorgde een onverwacht medisch voorval ervoor dat ik aan huis gekluisterd zat. Waar een ander misschien de rust had gezocht, besloot ik de deuren van mijn eigen creatieve B&B open te gooien.

Het werd tijd dat deze verhalen werden verteld.

Je zult merken dat ik niet schrijf in droge hoofdstukken, maar in scènes. Zie dit boek als een film in je hoofd; de soundtrack hoor je op de achtergrond, de beelden schieten voorbij, en je voelt de spanning in de ruimte groeien. Ik heb geprobeerd het gevoel van spanning vast te leggen.

Dit boek is het eerste in een reeks verhalen die ik aan je wil laten zien. Ik hoop dat je geniet van deze duik in het duister, want geloof me: er liggen nog veel meer geheimen verborgen in de schaduwen van de verhalen die nog gaan komen.

Dit boek is door mijzelf uitgebracht en daardoor niet door een redacteur gecontroleerd op eventuele onvolkomenheden.

Pak je popcorn, zet je telefoon op stil en kijk goed om je heen.

Laten we beginnen. Ik wens je veel leesplezier.

*Every single day
And every word you say
Every game you play
Every night you stay
I'll be watching you*

Every breath you take – The Police

Voor Margot

Proloog

Ze lag op haar zij en begreep niet waarom ze niet overeind kwam. Haar hand lag in het gras, half onder haar lichaam. Toen ze haar vingers bewoog, voelde ze nattigheid. Warm. Ze trok haar hand terug en keek ernaar. Was dat rood? Nee, er klopte iets niet. Haar ademhaling was snel. Haar hartslag was hoog. Ze probeerde rustiger te worden. Ze reguleerde haar ademhaling, zoals ze altijd deed als ze zich niet lekker voelde. In. Uit. Nog een keer. Het hielp niet, de pijn bleef. De pijn kwam in golven, in haar hoofd. Alsof iets haar had geraakt. Of kapot gemaakt. Ze wilde iets zeggen, iemand roepen, maar haar mond bleef dicht. Haar tong voelde zwaar, alsof hij niet meer bij haar hoorde. Er was iemand geweest. Dat wist ze zeker. Ze probeerde zich te herinneren wat er was gezegd, maar de woorden gleden weg. Alleen dat gezicht bleef hangen. Zo dichtbij.

Ze had gewacht op paniek. Op een schreeuw. Op een reactie. Niets. Of toch wel? Iets scheen in haar ogen. Ze kneep ze dicht, deed ze weer open. De lucht leek verder weg dan net. Alsof ze er niet helemaal meer bij hoorde. Haar hart sloeg nu onregelmatig. Heel snel. Dan weer traag.

Ze dacht aan het huis. Aan straks. Aan hoe dit niet de bedoeling was geweest. Haar hand bewoog nog één keer. Ze wilde iets vastpakken. Gras. Aarde. Iets echts. Maar haar vingers gleden weg. Het geluid verdween langzaam. Alsof iemand het volume omlaag draaide.

Ze voelde geen pijn meer. Alleen kou.
Toen... niets.

Deel 1 – Aankomst

Eerder

Het busje was te klein. Dat was het eerste wat Anne dacht toen ze instapte. Te weinig ruimte voor vier vrouwen, te veel hitte. De airco blies lauwe lucht en maakte een hoog, irritant zoemend geluid dat niet meer weg leek te gaan. Boven hun hoofden brandden kleine rode lampjes. Camera's. Altijd aan. Anne ging iets meer onderuit zitten en keek uit het raam. Frankrijk gleed voorbij in tinten paars en groen, lavendelvelden die eruitzagen alsof ze speciaal waren aangelegd voor een ansichtkaart. Het voelde onwerkelijk, alsof ze onderweg was naar iets wat niet helemaal echt was.

Tegenover haar zat Chantal. Ze had haar arm op de raamleuning gelegd en keek naar buiten met een blik die niets prijs gaf. Haar mond stond iets open, losjes, alsof ze sliep. Maar haar ogen bewogen. Ze volgde de weg, de bomen, de andere auto's. Ze noteerde dingen. Dat voelde Anne. Ze kon het niet benoemen, maar er was iets aan die vrouw waardoor ze haar eigen gedachten dubbel controleerde. Alsof Chantal ze kon lezen. Marieke trok haar trui recht en blafte iets naar Emma over de airconditioning. Emma glimlachte en draaide het ventilatierooster iets anders. Niets veranderde. De hitte bleef. Ingrid sloot even haar ogen, sloeg haar handen op haar knieën en leek te mediteren. Of in slaap te vallen. Beide was mogelijk. Anne dacht aan haar honden. Aan haar appartement in Tilburg. Aan het moment drie maanden geleden dat haar dochter had gezegd: 'Mam, je moet het gewoon proberen. Wat heb je te verliezen?' Ze had er lang over gedaan om het als aanmoediging te horen, en niet als verwijt. Maar nu, in dit busje, met dit lauwe luchtje en drie onbekende mededeelnemers om haar heen, vroeg ze zich af of haar dochter gelijk had gehad of dat ze simpelweg beter was in het verkopen van illusies. Het busje vertraagde. Emma zei iets in haar headset, knikte tweemaal, keek over haar schouder de bus in. Haar ogen gingen van gezicht naar gezicht met de snelheid van iemand die aan het tellen was. Chantal keek terug. Emma wendde haar blik als eerste af.

‘Nog een klein uurtje, dames!’ riep Emma de productie leider vanaf de rijdersstoel. Haar stem was opgewekt. ‘En dan zijn we bij Eric. Hoe voelen we ons?’ Niemand antwoordde meteen. Anne voelde haar maag samentrekken. Ze was hier niet voor spanning of avontuur. Ze was hier omdat ze dacht dat dit misschien haar laatste kans was. Omdat ze moe was van alleen zijn. Omdat rust haar steeds aantrekkelijker was gaan lijken dan passie. Naast haar zat Ingrid, die glimlachend uit het raam stuurde, haar handen losjes in haar schoot gevouwen. Ze leek volledig ontspannen. ‘Het voelt goed,’ zei Ingrid uiteindelijk. ‘Alsof alles precies zo loopt als het moet lopen.’ Marieke snifte. ‘Nou, ik hoop vooral dat hij een beetje normaal is. Geen saaie boer die alleen maar over zijn druiven wil praten.’ Ze schoof op haar stoel, duidelijk ongeduldig. ‘Ik heb hier geen weken de tijd voor.’ Chantal zei niets. Ze zat schuin tegenover Anne, haar zonnebril nog op, haar blik verborgen. Ze had sinds vertrek nauwelijks gesproken. Niet naar Emma, niet naar de anderen. Alsof ze er wel was, maar niet meedeed. Anne betrapte zichzelf erop dat ze naar haar keek. Er zat iets gesloten in haar houding. Iets afstandelijks. Alsof ze toekeek in plaats van deelnam. Het busje sloeg af van de hoofdweg en begon te stuiteren over een grindpad. Kleine steentjes tikten tegen de onderkant van de wagen. In de verte doemde een groot stenen huis op, omringd door wijngaarden die strak en verzorgd in rijen lagen. ‘Daar is het!’ riep Emma enthousiast. ‘Oké, dames, dit is het moment.’ Anne voelde hoe haar hartslag versnelde. Bij de voordeur stond een man te wachten. Gemiddelde lengte, verzorgd, een soort glimlach die meer weghad van een gemaakte glimlach. Eric. Eric had die ochtend zijn overhemd drie keer verwisseld. Het eerste was te formeel, het tweede had een vlek die hij pas ontdekte vlak voor de spiegel, het derde was het overhemd dat hij altijd droeg als hij gasten ontving. Eenvoudig, lichtblauw, gewassen maar niet gestreken. Dat laatste had zijn moeder hem altijd verboden. Een gestreken overhemd toonde respect, zei ze. Eric had besloten dat een ontspannen overhemd eerlijkheid toonde.

Hij had zich ook afgevraagd of hij buiten moest staan of binnen. Buiten leek ongemakkelijk of opdringerig. Alsof hij urenlang op de stoep had gestaan. Binnen was nonchalant, maar dan moest

iemand aanbellen. Er was geen bel. Er was alleen een klopper in de vorm van een druiventros die hij zelf had gekocht op een markt in Nîmes. Het leek hem mooi destijds. Nu leek het hem een beetje belachelijk.

Hij had voor buiten gekozen. Handen in zijn zakken, een glimlach die hij voor de spiegel had geoefend maar die nu al bijna van zijn gezicht was afgegleden. En toen had hij het busje zien aankomen. En hij had gedacht: dat zijn er te veel. Dat zijn er veel te veel.

Toen hij de vrouwen zag uitstappen, verstijfde hij. Het was maar een fractie van een seconde, maar Anne zag het. Zijn blik schoot van haar naar Ingrid, naar Marieke, naar Chantal. Zijn glimlach bleef hangen, maar zijn ogen deden niet mee. 'Welkom,' zei hij. Zijn stem klonk hoger dan verwacht. 'Ik... eh... ik dacht eigenlijk...' Emma onderbrak hem lachend. 'Verrassing!' Anne voelde plaatsvervangende schaamte. Dit was niet hoe je iemand ontmoette die je misschien zou moeten vertrouwen. Ingrid stapte direct op Eric af en gaf hem een knuffel. Hij verstijfde opnieuw. Marieke keek toe met een kritische blik, haar lippen strak. Chantal bleef op afstand staan, haar zonnebril nog steeds op. Achter hen zoemde een camera. De man erachter zei niets. Hij zei nooit iets. Anne vroeg zich af of Eric al doorhad dat dit geen romantisch begin was. Maar het begin van een experiment. Zo zag zij het tenminste. Een liefdesexperiment.

Er hing even een ongemakkelijke stilte. Eric bleef staan met zijn handen in zijn zakken, alsof hij niet wist waar hij ze anders moest laten. Zijn glimlach kwam en ging. Hij keek van gezicht naar gezicht. 'Geweldig dat jullie er zijn,' zei hij. 'Echt. Kom binnen. Het is... eh... anders gelopen dan ik dacht, maar ja. Gezellig, toch?' Hij lachte. Niemand lachte terug. Emma, de productieleider, klapte in haar handen. 'Oké, Eric, we gaan het simpel houden.' Ze knipoogde naar de camera. 'Eén voor één naar boven. Rustig beginnen. Anne eerst.' Ze keek hem aan. Haar glimlach bleef vriendelijk, haar ogen niet. 'Succes.' Eric slikte. Zijn blik schoot naar de trap, toen weer naar de vrouwen. Vier. Hij haalde diep adem. 'Anne?' zei hij. Anne stapte naar voren. Ze voelde de camera achter zich al voordat ze hem hoorde. Marco. Altijd dichtbij, nooit te dichtbij. De treden van de houten trap kraakte onder hun voeten. Eric zei niets tot halverwege de trap.

‘Het is hier meestal rustiger,’ zei hij toen. ‘Ik bedoel... niet dat dit niet goed is. Het is juist leuk. Levendig.’ Anne glimlachte beleefd. ‘Het is een prachtig huis.’ Dat leek hem goed te doen. Hij knikte. ‘Ik heb er alles in gestoken. Jaren.’ Hij bleef staan voor een deur. ‘En ik hoop hier iemand te vinden om dat mee te delen.’ Hij keek haar aan, wachtend.

‘Wat zoek jij precies?’ Anne voelde de camera. De verwachting. Ze koos haar woorden zorgvuldig. ‘Rust,’ zei ze. ‘En iemand die weet wat hij wil.’ De kamer was ruim, licht. Alles lag er strak en ordelijk bij. Alles op zijn plek. ‘Dank je,’ zei hij. ‘Het is fijn hier.’ Eric knikte. ‘Ja. Fijn.’ Hij bleef nog een paar seconden staan, alsof hij iets wilde zeggen, en draaide zich toen om.

De stilte bleef hangen nadat Eric met Anne naar boven was verdwenen. Het was geen comfortabele stilte. Meer een aftastende. Alsof iedereen wachtte op wie als eerste iets zou zeggen en wat dat dan over haar zou verraden. Marieke verbrak hem uiteindelijk.

‘Nou,’ zei ze, terwijl ze haar tas iets hoger op haar schouder schoof. ‘Dat was... een entree.’ Ze keek Ingrid aan, haar mondhoeken speels omhoog. ‘Arme man. Hij zag eruit alsof hij een verkeerde afslag had genomen en ineens in een datingshow was beland.’ Ingrid glimlachte voorzichtig. Ze vouwde haar handen samen, alsof ze zich daarmee letterlijk bij elkaar hield. ‘Ik vond het eigenlijk wel aandoenlijk,’ zei ze. ‘Hij was duidelijk overdonderd. Dat mag toch?’ Chantal stond iets verder van hen af, bij het raam. Ze had haar zonnebril afgezet en keek naar buiten, de wijngaard in. Strakke lijnen, eindeloze rijen.

‘Of hij had gewoon een ander scenario in zijn hoofd,’ zei ze. ‘En dit past daar niet in.’ Marieke lachte zacht. ‘Jij klinkt alsof je de productie doorhebt.’ Chantal haalde haar schouders op. ‘Ik geloof niet zo in toeval.’ Ingrid draaide zich naar haar toe. ‘Maar juist dat onverwachte maakt het toch interessant? Soms loopt het leven anders dan gepland. En dan ...’ Ze zocht naar woorden. ‘...dan blijkt het precies te zijn wat je nodig had.’ Marieke trok een wenkbrauw op. ‘Je klinkt alsof je een tegeltje hebt ingeslikt.’ Ingrid lachte nu echt. Even verdween haar spanning. ‘Misschien. Maar ik meen het wel.’

Marieke liet zich op een bankje zakken. ‘Oké, laten we eerlijk zijn. We zitten hier allemaal met hetzelfde doel.’ Ze keek van

Ingrid naar Chantal. 'De vraag is alleen: hoe spelen we het?' 'Niet,' zei Chantal. 'Ik speel niks.' Marieke grijnsde. 'Iedereen speelt iets.' Ingrid schudde haar hoofd. 'Ik niet. Ik wil gewoon kijken wat er gebeurt. Zonder strategie.' 'Dat is ook een strategie,' zei Marieke meteen. Er viel een korte stilte. Ingrid keek naar haar handen. 'Ik ben hier niet om iemand af te troeven,' zei ze zachter. 'Ik ben hier omdat ik hoop dat het klikt. Gewoon... oprecht.' Chantal keek haar nu aan. Haar blik was scherp, maar niet onvriendelijk.

'Dat hoop ik ook,' zei ze. 'Maar ik denk niet dat dit een veilige plek is voor oprechtheid.' Marieke snoof. 'Nou, gezellig.' Chantal glimlachte kort. 'Dat bedoel ik niet cynisch. Ik bedoel: er wordt gekeken. Alles wat je zegt, wordt vastgelegd. Dat doet iets met mensen.' Ingrid knikte langzaam. 'Ja... dat voel ik ook.' Marieke leunde achterover. 'Ach. Laat ze maar kijken.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik ben wie ik ben. Als Eric daar niet tegen kan, weet ik ook meteen waar ik aan toe ben.' 'En als hij jou wel ziet zitten?' vroeg Ingrid. Marieke lachte schamper. 'Dan zien we dat wel. Eerst maar eens kijken wie hij eigenlijk is.' Op dat moment klonken voetstappen op de trap. Alle drie keken op. Eric verscheen bovenaan, zijn hand op de leuning, zijn glimlach weer zorgvuldig op zijn gezicht geplakt.

'Oké,' zei hij. 'Wie is de volgende?' Ingrid stond meteen op. 'Laat mij maar,' zei ze. 'Dan ben ik er vanaf.' 'Alsof je iets vervelends moet ondergaan,' zei Chantal. Ze keek haar na. Marieke bleef zitten. De camera bleef draaien. Ingrid straalde. Ze draaide zich nog snel om, gaf een knipoog aan Marieke en Chantal, en volgde Eric de trap op. Marco volgde hen, zijn camera bijna een verlengstuk van zijn arm. 'Wat een prachtige aura heeft dit huis, Eric,' zei Ingrid. 'Voel jij dat ook? De rust, de geschiedenis.' Eric probeerde mee te gaan in haar energie. 'Jazeker, Ingrid. Ik heb mijn best gedaan om de authenticiteit te bewaren. Ben jij spiritueel aangelegd?' Ingrid glimlachte breed. 'Absoluut! Ik geloof dat alles met elkaar verbonden is. Ik hoop hier een zielspartner te vinden, iemand die openstaat voor diepere connecties.' Ze keek hem intens aan. 'Liefde vinden is als het vinden van een staatslot, nietwaar?' Eric knikte wat ongemakkelijk, terwijl hij de deur naar een sfeervolle kamer opende. 'Prachtig, dank je wel!'

Nu stonden alleen Marieke en Chantal nog in de hal, de camera's nog steeds onverbiddelijk op hen gericht. 'Als dit de start is,' zei Marieke met een zucht, 'wordt het nog wat.' Ze zocht de blik van Chantal. Haar ogen waren verrassend helder en analyserend. 'Welk type man zoek jij dan, Marieke?' vroeg Chantal. Marieke haalde haar schouders op. 'Gewoon iemand die vooral zichzelf is en zich interesseert in zijn partner, denk ik. En die niet zo snel van zijn stuk te brengen is.' Ze wierp een blik naar boven, waar Eric en Ingrid net uit het zicht verdwenen waren. 'En die vooral niet net doet alsof hij in een videoclip leeft.' Na nog een paar minuten wachten kwam Eric weer naar beneden, zijn glimlach nu duidelijk vermoeider. 'Marieke? Aan jou de eer.' Marieke stapte monter naar voren, haar roze blouse kreukvrij ondanks de hitte. Marco, die de hele tijd een paar meter achter Emma had gestaan, schoof nu dichterbij, zijn camera alweer in de aanslag. Terwijl ze de trap opliepen, ving Marieke zijn blik heel even. Ze gaf hem een vluchtige, beleefde glimlach zoals je die aan een crewlid geeft. Hij knikte kort, onzichtbaar achter de lens, zijn pet nog steeds laag. 'Nou, Eric,' begon Marieke direct. 'Ik moet zeggen, het is indrukwekkend, maar ik had niet verwacht dat we zo in de rij zouden staan voor een kamer.' Ze lachte, maar haar ogen keken doordringend. 'Ben je hier er al een beetje aan gewend, al die vrouwen tegelijk?' Eric schraapte zijn keel. 'Nou, dit is voor mij ook nieuw hoor, Marieke. Ik ging er eigenlijk vanuit dat jullie één voor één zouden komen, niet... een hele delegatie tegelijkertijd.' Hij glimlachte verontschuldigend. 'Maar het is een aangename verrassing. Wat voor persoon ben jij precies?' Marieke leunde iets naar hem toe, haar stem lager. 'Ik ben direct, Eric. En ik hou van actie. Ik wil iemand die me uitdaagt, niet iemand die al in zijn pyjama zit om negen uur 's avonds.' Ze knipoogde. 'En ik ben hier voor de liefde, niet om de muren te bewonderen, hoe mooi ze ook zijn.' Eric lachte nerveus, terwijl hij de deur van een kamer aan het einde van de gang opende. Marieke keek naar binnen, haar blik scannend. 'Ziet er gezellig uit. Dank je.'

Nu was alleen Chantal nog over in de hal. Emma checkte iets op haar klembord. Chantal zuchtte en pakte haar telefoon. De camera van Marco, die net Eric en Marieke naar boven had gevolgd, was nu op haar gericht. Ze negeerde het volledig. Ze

leek zich af te vragen waarom ze hier überhaupt was. Uiteindelijk kwam Eric, duidelijk vermoeid, de trap af. 'Chantal? De laatste maar zeker niet de minste.' Hij probeerde een grap te maken. Chantal knikte, ze zette haar zonnebril weer op. Ze volgde Eric in stilte de trap op, een stille observator. Marco volgde hen geduldig, zijn lens gericht op de ruggen van Eric en Chantal. 'Chantal, hoe vlieg jij dit avontuur aan?' vroeg Eric, zijn stem al zachter. Hij leek de fut verloren te hebben voor de grote vragen. Chantal keek niet naar hem. 'Ik ben gewoon benieuwd waar dit eindigt.' Haar stem was vlak, zonder emotie. Ze draaide zich om toen Eric de deur naar haar kamer opendeed. Ze keek niet eens naar binnen. 'Dank je.' Ze stapte over de drempel, zonder een blik terug. Eric haalde zijn schouders op en liep terug naar beneden, zijn schouders iets lager dan voorheen. Hij was duidelijk overvallen door de situatie, en allesbehalve blij.

Eric: De Gastheer die twijfelt

Eric had die ochtend zijn overhemd drie keer verwisseld. Het eerste was te formeel, een lichtgrijs overhemd dat hij bewaarde voor zakelijke afspraken en begrafenissen. Het tweede had een vlek die hij pas ontdekte vlak voor de spiegel, vlak naast de tweede knoop, alsof het overhemd hem iets wilde zeggen. Het derde was het overhemd dat hij altijd droeg als hij gasten ontving. Eenvoudig, lichtblauw, gewassen maar niet gestreken. Dat laatste had zijn moeder hem altijd verboden. Een gestreken overhemd toonde respect, zei ze. Eric had besloten dat een ontspannen overhemd eerlijkheid toonde. Hij was er nooit helemaal zeker van of dat wijsheid was of zelfrechtvaardiging.

Het huis was klaar. Dat was hij ook. In elk geval: de versie van hemzelf die hij had voorbereid.

Hij liep nog een laatste keer door de benedenverdieping. De tafel gedekt, de bedden opgemaakt, de wijngaard achter het raam netjes en verzorgd zoals altijd. Alles stond op zijn plek. Dat gaf hem gewoonlijk rust. Nu gaf het hem het gevoel dat hij een decor had ingericht voor iemand anders.

Één vrouw per keer, had hij gedacht. Zo hadden ze het beschreven. Iemand die bij hem paste. Rustig kennismaken. Zijn eigen tempo. Hij had dat gelooft. Hij had formulieren ingevuld, gesprekken gevoerd, zijn huis opengesteld en zijn tekortkomingen eerlijk beschreven in een vakje van dertig woorden. Niet goed in het benoemen van gevoelens. Houdt van rust. Wil graag iemand met wie hij de stilte kan delen.

Hij had dat laatste nog nooit hardop gezegd. Maar hij had het opgeschreven. En dat voelde als iets.

Nu stond hij bij de voordeur en wachtte.

De wijngaard lag er stil bij in de vroege middaghitte. Hij had hem twaalf jaar geleden overgenomen, eerst als investering, dan als obsessie, dan als thuis. Zijn ex had gezegd dat hij meer van de druiven hield dan van haar. Ze had niet helemaal ongelijk gehad. Maar dat was ook niet het hele verhaal. Het hele verhaal was dat hij niet goed wist hoe hij van mensen hield op de manier waarop mensen van hem verwachtten te worden bemind — luid, zeker, aanwezig. Hij hield op een andere manier. Stiller. Geduldig. Hij dacht dat hij iemand nodig had die dat begreep.

Vandaag zou hij die iemand misschien ontmoeten.
Hij hoorde het busje eerder dan hij het zag. Het grind kraakte.
Hij rechte zijn rug. Haalde diep adem. Glimlachte — een
glimlach die hij voor de spiegel had geoefend maar die nu al
bijna van zijn gezicht was afgeleden.
Toen stopte het busje.
En de deuren gingen open.
Vier vrouwen. Niet één.
Hij verstijfde. Niet lang. Een fractie van een seconde, maar
genoeg. Zijn blik schoot van het ene gezicht naar het andere en
hij dacht, heel even, heel helder: er is iets mis gegaan. Maar er
was niets misgegaan. Dit was het plan. Alleen niet zijn plan.

De hal was leeg, maar de spanning was blijven hangen. Eric
stond midden in de ruimte, zijn handen weer in zijn zakken,
alsof hij niet wist wat hij ermee moest. De vrouwen waren naar
boven, het busje was weg, de eerste hectiek was voorbij. En toch
voelde het alsof alles nu pas begon. Emma liep een paar meter
van hem vandaan heen en weer, haar headset nog half over haar
oor geschoven. Ze sprak zacht, snel, met iemand in de
productiewagen. Haar stem had weer die opgewekte toon
aangenomen, alsof er niets aan de hand was. 'Ja, prima beelden.
Heel goed. Dat moment bij de trap, dat was sterk. Hou dat vast.'
Ze knikte, lachte zelfs, en draaide zich toen om naar Eric. 'Zo,' zei
ze. 'Dat ging eigenlijk best goed, toch?'
Eric keek haar aan alsof ze een vreemde taal sprak.
'Goed?' herhaalde hij. Zijn stem was laag. 'Emma, ik weet niet in
wat voor wereld jij leeft, maar dit...' hij gebaarde vaag om zich
heen '...dit was geen goed begin.'
Emma's glimlach bleef nog even hangen, professioneel,
geoefend. 'Het was even schakelen, dat snap ik. Maar dat is ook
het mooie.'
'Stop,' zei Eric scherp.
Ze viel stil. Dat gebeurde zelden.
Hij liep naar een fauteuil en liet zich erin zakken. Zijn lichaam
leek ineens zwaarder, alsof de adrenaline was weggezakt en
alleen vermoeidheid was overgebleven. Hij wreef met zijn hand
over zijn gezicht.

‘Ik heb hier weken over nagedacht,’ zei hij. ‘Ik heb formulieren ingevuld, gesprekken gevoerd, afspraken gemaakt. En overal stond hetzelfde: één vrouw tegelijk. Rust. Tijd. Geen overval.’ Emma deed een stap naar hem toe. ‘Eric...’

‘Vier vrouwen, Emma.’ Hij keek haar nu recht aan. ‘Vier. In één busje. Zonder waarschuwing.’

‘Het idee was...’

‘Het idee was niet van mij,’ viel hij haar in de rede. ‘En ik voel me gebruikt.’

Dat kwam hard binnen bij haar.

Emma ademde diep in. Ze zette haar headset af en legde die op een bijzettafeltje. Een gebaar. We praten nu echt.

‘Luister,’ zei ze. ‘We dachten dat dit juist bij jou zou passen. Jij bent een open man. Warm. Authentiek.’

Hij lachte kort, zonder humor. ‘Authentiek?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik stond daar als een idioot. Ik zag ze aankomen en ik dacht serieus dat er iets mis was gegaan. Dat jullie de verkeerde kandidaten hadden gestuurd.’

‘Maar je hebt je herpakt,’ zei Emma snel. ‘Dat zag iedereen. De kijker ziet een man die even schrikt, maar het oppakt. Dat is menselijk. Dat is aantrekkelijk.’

Eric zweeg. Zijn blik gleed langs haar heen, naar de trap. Alsof hij de vrouwen daarboven nog kon voelen.

‘Ik wil geen aantrekkelijk televisiefiguur zijn,’ zei hij uiteindelijk.

‘Ik wil iemand leren kennen. Op mijn manier.’

Emma ging tegenover hem zitten, haar knieën naar hem toe gericht. Ze leunde iets voorover. Dit was haar terrein.

‘Eric,’ zei ze zachter. ‘Je hebt zelf gezegd dat je hier open voor stond. Voor het avontuur.’

‘Niet voor dit circus.’

Ze glimlachte flauwtjes. ‘Televisie is altijd een beetje circus.’

Hij keek haar scherp aan. ‘En jij?’

Ze aarzelde een fractie van een seconde. ‘Wat ik?’

‘Zie jij mij als mens, of als format?’

Die vraag had ze niet verwacht.

Emma rechtte haar rug. ‘Natuurlijk zie ik jou als mens. Anders zat je hier niet.’

‘Waarom voelt het dan anders?’

Ze zocht naar woorden. Dat deed ze zelden.

‘Omdat jij midden in iets zit,’ zei ze uiteindelijk. ‘En ik ernaar kijk van buitenaf. Dat verschil zal er altijd zijn.’

Eric stond op en begon door de hal te lopen. Zijn stappen galmde op de stenen vloer.

‘Ik voelde me overrompeld,’ zei hij. ‘Niet alleen door hen. Door jullie. Door alles.’

‘Het was niet bedoeld om je te breken,’ zei Emma snel. ‘Juist om je uit je comfortzone te halen.’

Hij draaide zich om. ‘Misschien wil ik daar helemaal niet uit.’ Dat bleef hangen.

In de hoek van de hal stond Marco. Zijn camera rustte tegen zijn heup, uit. Hij leek naar een schilderij te kijken, maar zijn aandacht was overal.

Emma volgde Erics blik en zag hem staan. ‘Marco,’ zei ze. ‘Kun jij...’

Hij keek op. ‘Ja?’

‘Kun je ons even alleen laten?’

Hij knikte en liep weg, richting de gang. Zijn voetstappen stierven langzaam weg.

De stilte die volgde was zwaarder.

Eric ging weer zitten. ‘Ik overweeg serieus om te stoppen.’

Emma voelde een steek van paniek. Ze liet het niet zien.

‘Dat zou zonde zijn,’ zei ze rustig.

‘Voor wie?’

‘Voor jou,’ zei ze meteen. ‘En ja, ook voor ons. Dat ga ik niet ontkennen.’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Eerlijkheid. Dat waardeer ik.’

Ze knikte. ‘Kijk, Eric. Dit programma draait niet om perfecte omstandigheden. Het draait ook om wat mensen laten zien als het schuurt. En dat deed het net.’

‘En als ik zeg dat ik dat niet wil?’

‘Dan hebben we een probleem,’ zei Emma zacht. ‘Maar ook een kans.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Een kans?’

‘Eén avond,’ zei ze. ‘Het diner. Geen verrassingen. Gewoon eten, praten, kijken wat er gebeurt. Morgen evalueren we.’

Hij zweeg even.

‘En als het niks is?’ vroeg hij.

‘Dan praten we,’ zei Emma. ‘Echt.’

Hij sloot zijn ogen even. Zuchtte diep.

‘Eén avond,’ zei hij. ‘Niet meer.’

Emma glimlachte. Flauwtjes. Dit was geen overwinning, dit was schadebeperking.

‘Dank je,’ zei ze. ‘Dat meen ik.’

Hij keek haar nog één keer aan. ‘Maar als ik voel dat ik weer word gestuurd... dan ben ik weg.’

‘Dat begrijp ik.’

Ze stond op en pakte haar headset weer. De professional was terug.

Toen ze wegliep, bleef Eric alleen achter in de hal. Hij keek naar de trap, naar de lege ruimte waar straks weer gelachen zou worden, gegeten, gefilmd.

Hij wist niet of hij hier thuishoorde. Waarom had hij zich in godsnaam eigenlijk opgegeven voor dit programma? Hij voelde zich een vreemde in zijn eigen huis.

Maar hij wist wel dat terugtrekken nu onmogelijk was.

En ergens, in de gang, stond Marco stil.

Hij had niets gemist.

Anne: De Bedachtzame Realist

De zware houten deur sloot met een zachte klik achter haar. De kamer was precies zoals ze zich had voorgesteld: ruim, authentiek, met een vleugje Franse romantiek. Ze liet haar weekendtas op de antieke kist vallen en liep naar het raam, waar ze uitkeek over de glooiende wijngaard die zich uitstrekte tot de horizon. De geur van lavendel hing in de warme lucht. Ze zuchtte diep. Het eerste contact met Eric was... ongemakkelijk. Die verrassing van de productie, om alle vrouwen tegelijk te laten arriveren, was ronduit gemeen geweest. Ze had de paniek in Eric's ogen gezien, hoe hij zocht naar de juiste woorden, geen vlotte prater, duidelijk, of misschien gewoon overrompeld. Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Ze voelde zichzelf ook enigszins overdonderd. Maar was dit de man die ze zocht? Iemand die zo snel van zijn stuk te brengen was? Ze had gehoopt op een rots in de branding, iemand met een kalme vastberadenheid. Eric leek meer op een hert dat verschrikt keek in de koplampen van een naderende auto. Voorzichtig pakte ze de inhoud van haar koffer uit: een paar nette blouses, een luchtige zomerjurk, haar toilettasje met haar vertrouwde crèmes. Ze zette haar reiswekker op het nachtkastje, een klein gebaar van controle in een situatie die allesbehalve gecontroleerd aanvoelde. Ze was hier niet voor het drama, maar voor een oprechte connectie. Ze hoopte maar dat Eric zich zou herpakken, en dat de andere vrouwen, vooral die Marieke met haar directe opmerkingen, het niet té bont zouden maken. Dit kon nog lang duren. Haar hand gleed naar haar tas en ze pakte haar telefoon. Even twijfelde ze, maar toen opende ze WhatsApp. 'Dochterlief,' typte ze. 'Ben er. Chaos. Zitten met z'n vieren tegelijkertijd. Eric compleet overdonderd. Hoe is het met de honden?' Een moment later trilde haar telefoon. 'Mam! Honden zijn prima. Klinkt als tv-goud! Geef Eric een dikke knuffel van mij als hij op dreuf komt! Xx' Anne glimlachte flauwtjes. Haar dochter had altijd al meer plezier in het entertainmentaspect dan zichzelf.

Ingrid: De Onverbeterlijke Optimist

Ingrid stapte haar kamer binnen met een glimlach die nauwelijks paste op haar gezicht. Haar ogen glinsterden. 'Oh, wat een vibratie!' mompelde ze tegen zichzelf, terwijl ze haar schouders ophaalde, alsof de energieën van de kamer haar omarmden. Het was een lichte, vrolijke kamer, met kleurrijke kussens en een balkon dat uitkeek op een bloeiende oleanderstruik. Ze liet haar tas op de grond zakken en begon direct haar zorgvuldig gevouwen sjaals uit te pakken, die ze een voor een over de stoel drapeerde. Wat een chaos bij aankomst! Eric had er inderdaad wat bleekjes bij gestaan. Maar dat was juist charmant, toch? Het toonde zijn authenticiteit. Geen acteur die een rol speelde, maar een oprechte ziel die even uit balans was gebracht. Dat was precies wat ze zocht: puurheid, geen façade. De andere vrouwen? Ach, die Marieke was wat direct, en Chantal was een mysterie. Maar Anne leek aardig. Ingrid geloofde in de kracht van het collectief, zelfs als het om de liefde ging. Misschien was het wel de bedoeling dat ze allemaal hier waren, om elkaars pad te kruisen en zo Eric te helpen zijn ware resonantie te vinden. En zij? Zij stond open voor alles wat het universum haar bracht. Ze opende het raam, ademde diep in en nam de geur van Frankrijk tot zich. Dit voelde goed. Dit voelde als het begin van iets bijzonders. Ze pakte haar telefoon en scrolde naar het nummer van Els, haar beste vriendin en tevens haar vaste 'meditatiebuddy'. 'Hoi Els! Ik ben er! Het is... anders dan ik dacht, maar de energie is fantastisch! Eric is zo lief en een beetje onhandig, heel charmant. En er zijn nog drie andere zielen hier om mee te verbinden. Ik voel een heel bijzondere flow. Ik denk dat dit echt iets kan worden! Praat je straks uitgebreid bij. Liefs!' Ze drukte op 'verzenden' en legde haar telefoon met een zucht van gelukzaligheid weg.

Marieke: De Kritische Vlegel

Marieke plofte neer op het bed in haar kamer, die ze onmiddellijk te klein en te ouderwets vond. 'Nou, dat was me het dagje wel,' mopperde ze tegen haar reflectie in het spiegel. Haar roze blouse, die ze zo zorgvuldig had uitgekozen, kreukte al. Eric? Hij was precies zoals ze vreesde: een beetje stijfjes, duidelijk geen man van de wereld. En die paniek in zijn ogen toen ze allemaal tegelijk aankwamen? Dat beloofde niet veel goeds voor de passie die ze zocht. Ze trok haar sneakers uit en pakte haar toilettas, wierp een snelle blik op de badkamer. Ook die kon wel een update gebruiken. Ze was hier om de liefde te vinden, maar ook om een avontuur te beleven. Een B&B-eigenaar die van zijn stuk te brengen was door een busje vol vrouwen, dat was geen avontuur, dat was een cursus 'omgaan met verrassingen'. De andere vrouwen waren ook al een verhaal apart. Ingrid met haar zweverige praatjes, alsof liefde alleen over energie ging. En Anne, zo netjes en terughoudend. Chantal was een stil figuur, een beetje grimmig zelfs. Marieke zuchtte. Dit zou een taaie week worden. Ze wilde niet te lang wachten met Eric een beetje uit zijn tent te lokken. Ze was hier niet om de muren te bewonderen of theedrinksessies te houden. Ze wilde actie, en als Eric die niet bood, dan zou ze die zelf wel creëren. Ze pakte een handspiegeltje en inspecteerde haar tanden. Even snel haar lippenstift bijwerken. De show moest immers doorgaan. Ze pakte haar telefoon en opende de chat met haar collega, Lisa. 'Je gelooft het nooit! Zitten hier met 4 tegelijk opgescheept! Eric een beetje houterig, maar wel een goeie om te zieken, haha. Die andere vrouwen... één zweefteef en één muurbloempje. Dit wordt comedy, goud voor jou als je meekijkt! Ik bel je zodra het kan!' Ze gooide haar telefoon op het bed en grinnikte. Dit was beter dan verwacht.

Chantal: De Stille Observator

Chantal legde haar rugzak zachtjes op de vloer van haar kamer, een kleine ruimte met een enkel bed en een sober houten bureau. Ze keek niet eens naar het uitzicht, maar liep direct naar de badkamer. Ze had geen behoefte aan franje of overdreven decoraties. Een plek om te slapen, dat was alles. Ze pakte een kleine toilettas uit haar rugzak: een tandenborstel, een tube tandpasta, en een kleine fles shampoo. Meer had ze niet nodig. De make-up die ze had gedragen in het busje, was al lang vervaagd. Ze was hier niet voor de camera's, en zeker niet voor Eric. Zijn paniek bij de aankomst was precies wat ze verwacht had: amateurs die spelen met de verwachtingen van mensen. De hele show was een constructie, een spelletje. De andere vrouwen? Ingrid was te naïef, Marieke te luidruchtig, Anne te keurig. Ze hadden allemaal hun eigen illusies over 'de liefde' en 'het universum'. Chantal wist wel beter. Ze was hier om te observeren, om te zien hoe mensen zich gedragen wanneer ze onder druk staan, wanneer ze hopen op iets onbereikbaars. Er zat altijd een addertje onder het gras. Ze waste haar gezicht met koud water, de vermoeidheid van de reis langzaam van haar afspoelend. Ze had geen verwachtingen van Eric, van de liefde, of van dit programma. En dat maakte haar misschien wel de meest gevaarlijke. Ze bond haar haar in een staart en keek nogmaals naar de kale muren. Goed. Hoe langer de chaos duurde, hoe meer er te zien was. Ze pakte haar telefoon, maar in plaats van een bericht te sturen, opende ze een app voor het nieuws. Ze scrolde vluchtig door koppen over geopolitiek en de beurs. Uiteindelijk opende ze een document op haar telefoon: een lijst met namen en data. Niet van wie er in het huis was, maar van mensen uit haar verleden. Ze zuchtte. Ze typte een korte notitie in een versleuteld dagboek: 'Locatie bevestigd. Object aanwezig. Afleiding succesvol.' Ze stopte haar telefoon weg. Niemand hoefde nog te weten waarom zij hier echt was.

De Productie ging weer aan het werk na een korte periode van relatieve rust, waarin de vrouwen zich hadden opgefrist en wat contact hadden gezocht met het thuisfront. Er klonk weer een klop op de deuren. Het was Emma, de productiemedewerkster, haar glimlach breder en energiever dan ooit. Marco volgde haar, hij nam zijn gebruikelijke onopvallende positie in, zijn lens gericht op de deur die Emma rustig opende.

Emma stak haar hoofd om de hoek van Annes kamerdeur. 'Alles goed hier, Anne? Klaar voor het diner straks?' Anne knikte, haar jurk netjes gestreken. 'Ja hoor. Ik ben er klaar voor.' 'Perfect! We wilden je even kort spreken over de eerste indrukken. Hoe verliep de kennismaking? En wat vond je van Eric?' Emma plofte neer op een stoel, haar klembord in de aanslag. Marco manoeuvreerde zich geruisloos in een hoek, zodat hij Annes gezicht goed in beeld had. Anne lachte voorzichtig. 'Nou, het was nogal een verrassing om met z'n vieren tegelijk aan te komen, moet ik zeggen. Ik zag dat Eric er ook even van schrok.' Ze keek naar de camera, als om te benadrukken dat ze de productie niet vergat. 'Maar hij leek zich snel te herpakken. Hij is... authentiek, denk ik. En het huis is prachtig.' Ze hoopte oprecht dat ze niet te saai overkwam. Ze wilde hem een kans geven, ondanks de wat stoeve start. Emma knikte enthousiast. 'Authentiek, ja! Dat is Eric helemaal. Wat zijn je verwachtingen voor het diner vanavond?' 'Ik hoop dat we elkaar wat beter leren kennen, zodra wij allemaal een beetje over de eerste schok heen zijn,' zei Anne eerlijk. 'Gewoon een ontspannen avond.' Emma schreef snel iets op haar klembord. 'Geweldig, Anne! Dan laten we je nu met rust om je verder klaar te maken. Tot zo beneden!' Ze stond op en gebaarde aan Marco dat hij mee moest komen.

Toen Emma en Marco bij Ingrid's kamer aankwamen, was de deur al op een kier. Ingrid zat in meditatiehouding op haar bed, gekleed in een lange, soepel vallende jurk. 'Kom binnen, kom binnen! De energie is hier zo bijzonder!' riep ze, haar ogen nog gesloten. Emma probeerde haar enthousiasme te evenaren. 'Ingrid, we komen je even storen voor een kort interview. Hoe was de eerste kennismaking?' Marco had al een stabiel shot van haar gezicht. Ingrid opende haar ogen en straalde. 'Oh, Emma!